

TUẦN BÁO
PHÁT TRIỂN ĐIỂN NĂNG

2922 Jolicoeur St.
Montreal - H4E 1Z3
CANADA

Điện thư : aphancao@videotron.ca
WEB: WWW.VOVI.ORG

Số 371

ngày 11 tháng 08 năm 2002

Tờ báo hằng tuần **ĐIỂN KHÍ PHÂN GIẢI** dành riêng phục vụ bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Thành Tựu

*Thành tựu chính mình qui một mối
Thực hành chơn pháp lại càng thông
Cảm thông đời đạo chung hành tiến
Thực hiện công phu giải lụy phiền*

Kính bái,

Vĩ Kiên

Mục Bé Tám từ 08/06/02 đến 14/06/02

Copyright 2002 by Lương Sĩ Hằng & VoVi Association of Canada. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường

- 1) Sự quyết định xây dựng có hữu ích gì không?
- 2) Hướng tâm tu học thì sẽ đi đến đâu?
- 3) Sau sự động loạn là sẽ được an yên tại sao?
- 4) Tỉnh giác chính mình thì phải làm sao?
- 5) Thiên cơ biến chuyển là gì?
- 6) Thực hành tiến triển vô cùng để làm gì?
- 7) Chính giác là sao?

<p>1) Atlantic city, 08-06-2002 8: 40 AM <i>Hỏi: Sự quyết định xây dựng có hữu ích gì không?</i></p> <p>Đáp: Thừa sự quyết định xây dựng trong sự sáng suốt rất hữu ích cho đại sự chung</p> <p>Kệ: <i>Quyết tâm xây dựng cùng chung tiến Trắc trở không còn chẳng tạo phiền Tương hội sửa mình trong trí sáng Hành thông duyên đẹp giải cơn phiền</i></p>	<p>2) Atlantic city, 09-06-2002 3: 50 AM <i>Hỏi: Hướng tâm tu học thì sẽ đi đến đâu?</i></p> <p>Đáp: Thừa hướng tâm tu học thì sẽ được nhiều may mắn hơn</p> <p>Kệ: <i>Hướng tâm tu học sẽ an yên Tự đạt tự mình rõ hành trình Giải nghiệp tâm thân tự cứu mình Qui nguyên thiên giác qui tâm định</i></p>
<p>3) Atlantic city, 10-06-2002 10: 00 AM <i>Hỏi: Sau sự động loạn là sẽ được an yên tại sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa sau sự kích động và phản động là sẽ được an bình</p> <p>Kệ: <i>Thiên cơ biến chuyển đường tu tiến Thực hiện công phu tự giải phiền Quý mến Trời cao tâm chẳng động Thành tâm tu tiến vía hồn xuyên</i></p>	<p>4) Atlantic city, 11-06-2002 8: 40 AM <i>Hỏi: Tỉnh giác chính mình thì phải làm sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa tỉnh giác chính mình thì phải dẫn thân tu sửa</p> <p>Kệ: <i>Tỉnh giác chính mình tự phải tu Thành tâm tu sửa giải mê mù Quý yêu Trời Phật không mê chấp Giải tỏa mê mù uẩn chuyển tu</i></p>
<p>5) Atlantic city, 12-06-2002 12: 00 AM <i>Hỏi: Thiên cơ biến chuyển là gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa thiên cơ biến chuyển là sự thay đổi chung</p> <p>Kệ: <i>Cần hành tu tiến triển bao dung Thế thái như tình động các vùng Trong khổ chính mình lo sửa tiến Bình tâm tu luyện tự tham thiền</i></p>	<p>6) Atlantic city, 13-06-2002 11 : 40 AM <i>Hỏi: Thực hành tiến triển vô cùng để làm gì?</i></p> <p>Đáp: Thừa thực hành tiến triển đến vô cùng để tháo gỡ nghiệp lực</p> <p>Kệ: <i>Thực hành tiến triển vô cùng tận Pháp giới khai minh tự góp phần Thức giác chính mình không giới hạn Tự mình tu luyện pháp khai tầng</i></p>
<p>7) Atlantic city, 14-06-2002 5: 35AM <i>Hỏi: Chính giác là sao?</i></p> <p>Đáp: Thừa chính giác là tự hiểu sự sai lầm của chính mình</p> <p>Kệ: <i>Biết mình lầm lạc thâm tu tiến Cải sửa phân minh tự giải phiền Quý tưởng Trời cao thọ giáo yên Phân minh đời đạo tự tâm hiền</i></p>	

THƯ TỪ LAI VĂNG

C R, ngày.....

Kính Thầy,

Con xin tự giới thiệu con tên N. Hôm nay con mạo muội viết lá thư này xin Thầy mở lòng từ bi cứu rỗi linh hồn và thể xác con đừng đoạ vào chỗ tăm tối. Con thật xấu hổ không biết phải tâm sự với ai, con sợ mình không xứng đáng làm phiền Thầy, nhưng các bạn đã có thành ý đưa địa chỉ và khuyên con nên kể rõ bệnh tình cùng những chuyện đã xảy ra trong đời con, để nhờ sự sáng suốt của Thầy mở cho con một lối thoát trong cuộc sống hiện tại. Con xin phép Thầy được kể lại từ đầu.

Con năm nay tuổi Mẹo, 41 tuổi. Con đã có chồng nhưng năm 1974 chồng con qua đời, đến năm 1979 con gặp được pháp Vô Vi của Thầy, con như kẻ chết đuối gặp được chiếc phao, con hành pháp tích cực và hữu duyên gặp các bạn đạo. Về Vô Vi con chưa thấy được gì nhưng tâm hồn con có nhiều thay đổi, và sức khoẻ cũng thấy khá hơn, con tập ăn chay trường. Gần khoảng 3 năm sau, cơ thể con bắt đầu trở bệnh lại, con cũng không rõ bệnh gì, chỉ cảm thấy cơ thể mệt mỏi, chiều đến thì cặp mắt thâm đen, tinh thần uể oải, chích uống nhiều loại thuốc bổ vẫn không thấy khá. Mỗi đêm con vẫn cố gắng chống chọi với sự mệt mỏi, cố gắng thức thiền đúng giờ, nhưng mỗi lần vô thiền con thường bị trạng thái mê man, tay chân bực rức không kềm được, đến khi hồi tỉnh lại thì con đã xoay mặt vào hướng khác rồi, đồng thời toàn thân cảm thấy mệt mỏi, tình trạng này kéo dài đến năm 1987 mới giảm dần và bây giờ thì không còn bị xoay hướng nữa, nhưng không ngồi lâu được. Thời gian đó con rất khổ sở, bỏ thì không đành mà ngồi thì cứ gặp tình trạng đó.

Các bạn có dẫn con đến chú S L, chú dạy con soi hồn trước rồi mới nguyện, nhưng vẫn không kết quả, con cũng tìm được ông H, ông bảo con bị vong của chồng con theo đuổi, dạy con cúng và đừng nghĩ tưởng về anh ấy. Con đã thực hành mà vẫn không hết bệnh, và thiền vẫn không tiến bộ. Vào năm 1984, con đến gặp ông C nhờ châm cứu trị bệnh và ở đây con đã phạm sai lầm và gây đau khổ cho tâm hồn con mãi. Ông C bảo bệnh của con là do bởi âm dương bất hoà, vì con không có chồng lâu ngày nên sinh bệnh, con đã dại dột tin lời và chấp nhận quan hệ sinh lý với ông ấy một cách lén lút, con luôn bị dày xéo của lương tâm và lý trí, xấu hổ không dám cho gia đình biết chuyện, sợ ba má đau lòng và xấu hổ, con luôn tự dặn lòng phải rất thật thà, đừng lợi dụng ông ấy bất cứ điều gì, để giảm nhẹ tội lỗi của mình, ông ấy biết con có chút đỉnh của hồi môn, nên mở lời mượn con làm vốn, con lại nghĩ rằng ông ấy hiểu được luật nhân quả sẽ không dám lường gạt hay cướp giật của con, và con đã cho ông mượn trước sau 3 cây vàng, mãi đến sau này con vẫn chưa thấy ông làm ăn được gì. Con nhờ người đến đòi lại số đồ thì ông chỉ trả lần hồi được 1 cây 2 rồi bảo là chưa có khả năng trả, con cũng thôi đi không muốn nghĩ xấu cho ông. Sau đó con đi học nghề ở tỉnh xa, và ở đây con lại gặp một tai nạn khác, người dạy nghề cho con bảo rằng thương con và đã cưỡng bức con; đến khi con rời khỏi được nơi đó, thì thể xác và tâm hồn con đã quá ê chề và đau đớn, lại thêm sám hối ăn năn tội lỗi, mong ơn trên ân xá cho con. Nhưng chưa đầy một năm sau, có một anh bạn đạo thấy con bệnh quá, mới giới thiệu thầy trị bệnh cho con, và trong thời gian này anh bạn đạo lại quan tâm đến con vì con đã hứa giúp anh một ít vốn, lúc gia đình anh ấy đang gặp khó khăn (trong lúc giúp con chỉ nghĩ rằng bạn bè tương trợ với nhau, hơn nữa con mong làm được việc thiện này để giải bớt nghiệp lực) không ngờ anh ấy cứ theo đuổi mãi, con chống chọi không nổi, nên lại thất bại. Con có đến gặp ông H thì ông H bảo rằng đây là nghiệp lực trong tiền kiếp của con, nếu không trả, kiếp sau phải trả gấp đôi. Hơn nữa có chồng rồi, vong linh chồng con mới không bám theo được, nếu để thâm nhập lâu quá sẽ gỡ không nổi.

Gia đình con biết chuyện và không chấp nhận cho con quan hệ với người đã có gia đình, con đành lại phải lén lút gia đình giúp vốn cho anh ấy làm ăn, mong tạo được sự nghiệp để bảo bọc cho hai gia đình, nhưng không biết tại sao anh ấy lại làm ăn thất bại và nợ nần tứ tung, con thật phân vân không biết phải tiến thoái ra sao cho đúng số phận của con. Gặp gỡ anh ấy là con đang giải bỏ nghiệp hay đang tạo ra nghiệp lực mới. Con đã tự hỏi con bao nhiêu lần nhưng không trả lời được. Con kính xin Thầy trả lời hộ con câu hỏi trên. Con đã trả hết nghiệp cho anh ấy chưa và bây giờ con có thể rời xa anh ấy, mà không bị quả báo ở sau này hay ở kiếp sau không? Thưa Thầy chấp nhận cảnh này con thật cảm thấy đau khổ và xấu hổ, xin Thầy giúp con tránh được nghiệp dữ hôm nay.

- Thưa Thầy gia đình con có giấy xuất cảnh đi Mỹ, con có nên nhân cơ hội này theo gia đình đi xa không?

- Hiện giờ sức khỏe của con rất kém. Con thiền ít khi được đúng giờ và không ngồi lâu được. Con đã đi trị nhiều thuốc tây và thuốc tàu nhưng vẫn không hết. Bây giờ Bác sĩ bảo rằng con bị viêm ruột và bao tử thủng, nhưng càng trị thì con lại càng mất sức. Kính xin Thầy chỉ giúp con phương pháp nào khôi phục lại được sức khỏe để con có thể thiền đạt kết quả.

Ông N gần đây có thuê dùng con một cuộn băng trị bệnh bằng phương pháp nội khoa tâm lý của bác sĩ Anatoli, giống như phương pháp thôi miên. Thưa Thầy tình trạng bệnh của con có thể nào xem cuộn băng này mà hết bệnh không?

Con xin kính chúc Thầy được nhiều sức khỏe. Con mong rằng sau này sẽ có nhân duyên tiếp xúc với Thầy để học hỏi thêm về Đạo và Đời.

Kính Thầy. Nam Mô A Di Đà Phật.

N

L A, ngày 12/04

M T N,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 26/03 được biết con đang trên đường lặn lội về nghiệp duyên đào hoa tại trần.

Những chuyện con đã kể trong thư là một cơ hội rất quý để con thức tâm. Con muốn tu về Vô Vi thì phải thực tâm thực lòng nghiên cứu cho kỹ phương pháp công phu Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp. Chỉ có làm mạnh cho con người và không gây bệnh hoạn cho người, trừ phi những người tham dục và yếu hèn, không dứt khoát tâm đời thì làm sao vun bồi được tâm đạo mà tu. Tu tức là tu tâm, tâm không có không bao giờ tu được. Con chết chồng, con phải biết thương con. Thương con không phải cái xác, nhưng mà nó là cái hồn, thì phải trì chí khai thác lấy tâm thân của con thì con mới rõ được cảnh huyền vi trong nội thức của chính con. Cho nên phải thiền để định. Định tức là giải, khử trược lưu thanh, tự mình thực hành cho đến đích, trốn kiếp này, phải tự nung nấu sự giải thoát chứ không ôm ấp bệnh hoạn than van mà nó biến thể đến sự tham dâm bất chánh, động loạn mê mờ không có lối thoát.

Con nhớ kỹ hằng ngày con đang ăn điện năng của vũ trụ, tức là cơm gạo phát triển từ mặt đất lên, nuôi dưỡng cơ thể của con thành người duyên dáng tại trần, nhưng mà chơn thức từ bi là sức mạnh của chính con có trách nhiệm điều khiển lấy thể xác, dứt khoát tu học, tiến hóa tới vô cùng mới là người đàn bà đứng

đần, có đầy đủ nghị lực trở về thực chất của chính con. Cuối cùng là ánh sáng từ bi. Quan Âm Thị Kính đã thành đạo nhờ sự nhịn nhục của Ngài, con thiếu nhịn nhục, lâm vào trận đồ mê loạn mà đành quên nguồn gốc của chính mình.

Vậy từ nay trở đi, con nên ăn năn hối cải và tìm phương pháp thanh lọc độc tố trong cơ tạng, hỗ trợ cho bộ tiêu hoá tươi tốt và thần kinh bộ ruột ổn định thì điện năng khối óc con sẽ được dồi dào và dễ tham thiền hơn. Rất tiếc không được gặp mặt Thầy, nếu con có cơ hội đi Mỹ, nên đi Mỹ và gặp Thầy sẽ có cơ hội điều trị cho con khôi phục lại tất cả. Trong lúc này con không nên tin bất cứ một ai, họ nói được nhưng không làm được. Vậy con nên lo thủ tục đi Mỹ càng sớm càng tốt. Đến đất Mỹ rồi, nhớ liên lạc với Thầy, Thầy sẽ cứu bệnh cho con.

Thầy không có trách bất cứ một ai, nhưng khi con hiểu lấy con rồi, con nên tự tránh và tự sửa, thì con mới có cơ hội tiến hoá.

Chúc con vui khoẻ.

Quý thương.

Lương Sĩ Hằng

Vĩ Kiên

TRÍCH BẢNG ÔNG TÁM THUYẾT GIẢNG

NIỆM PHẬT ĐỂ TỰ TRỊ BỆNH VÀ GIẢI NẠN

Cho nên các bạn đã may mắn có lưỡi răng kề răng **Niệm Phật** và nuốt nước miếng hằng ngày. Đó là đã lo trị bệnh tâm lẫn thân, kỳ diệu vô cùng. Càng ngày càng niệm càng nuốt nước miếng thì thấy cái mặt càng ngày càng tươi, thay đổi. Thậm chí những người mặt nám mà ngày nay tu, cố công làm đúng theo pháp, mặt mày vẫn tươi và tiêu trừ tất cả những cái nám đó. Nám thể hiện trên mặt là nạn, mà chúng ta cố gắng tu rồi nó thanh lọc, không còn nám nữa, là cái nạn nó sẽ tiêu trừ, mà trong nội tạng của chúng ta càng ngày càng nhẹ. Nhờ đâu? Cho nên cái pháp này là trường sanh trị bệnh, mà những người thực hành không **trì chí** làm nửa chừng thay đổi, than ván đủ chuyện. Kỳ thật chúng ta bỏ kỳ công cho chính ta thì ta sẽ thoát nhiều cõi và không có bị lệ thuộc nữa, rất rõ ràng tâm lẫn thân, cơ tạng các bạn, nhiều tai nạn đáng lẽ nó xảy đến khủng khiếp, nhưng mà chỉ sơ sài mà thôi! Những cái nạn lớn đó nó muốn áp đảo các bạn, mà các bạn có công tu rồi, nó chỉ bệnh hoạn sơ sơ và ngưng trệ cái kỳ có thể tiến tới vô thức đó, nên ngộ nạn nhưng mà tránh khỏi. Cái chuyện đó là bất ngờ và không cần phải thầy tướng thầy bói nào hết, chỉ ngời, chỉ nhờ vào cái sự trật tự của chính mình mà hòa với thanh giới thì tự cứu rõ ràng

Kinh vô tự, các bạn hằng tuần đã và đang học khi hội hợp giữa ban đạo và bạn đạo. Những thị phi, những sự kích động đến với các bạn và các bạn đã có pháp tránh những sự lôi cuốn của ngoại cảnh đó, các bạn sẽ về đâu? Về thanh tịnh. Cho nên cần cái mầm **Niệm Phật** rồi mới thấy đây là quý. Trước kia họ chọc tôi, tôi giận, bây giờ họ chọc tôi, tôi phải hòa, vì họ chưa hiểu, thì các bạn mới thấy bạn là y sĩ của Thượng Đế cứu độ bệnh nan y tại trần. (Trích trong Hòa Khí Tương Thân)

Tống Biệt Hành

Ánh nắng hoàng hôn tỏa sáng ngời,
Đưa chân làn sóng bạc ra khơi,
Hải âu phi xú vài ba cánh,
Phiêu bạt về đâu ở cuối trời

Ngày tạ từ đêm, xuân tiễn đông,
Cánh bèo giã biệt ao, về sông,
Vân du sóng nước trường giang lớn,
Hội nhập vào trong biển đại đồng.

Nắng đốt sông hồ, hơi nước đi,
Lên cao ngừng lại, lệ tràn mi,
Nước mắt thương yêu thành pháp thủy,
Tống biệt mà như không phân ly

Cộng đồng Tiên Phật là Vô Vi,
Đứng ngoài mê chấp, đại từ bi,
Tình thương soi tỏ vào ba cõi,
Mới chính là đi như không đi

Phạm Hữu Bằng
(Phạm Văn Khanh sưu tầm)

Kiếp Hoa

Xuân về trở nở đơm hoa
Hoa thơm bát ngát dâng hương cho đời
Đủ màu khoe sắc tinh vi
Sắc nào hoa nấy thiên nhiên luật trời
Sanh sanh hóa hóa hợp thời
Tạo nhiều hương sắc người người dễ mê
Con người tựa như kiếp hoa
Một mai sớm tối tàn theo tháng ngày
Hoa thời nhắc nhở cho người
Đừng mê hương sắc sắc là không không
Đam mê gạt bỏ bên lề

Về đi kéo trẻ chuyển đồ đợi mong
Người đời tỉnh mộng vu vơ
Chớ quên nghiệp kiếp đời người khổ sai
Cố tu giải kiếp luân hồi
Trở về thiên cảnh đời đời dựng an
Phật pháp huyền bí Vô Vi
Song song tự cứu tự đi trở về

Kính bái
Nguyễn Hồng Đức – Đan Mạch

Niệm Hành

Chân đi ý niệm bước hành
Tâm thành hướng Phật niệm thâm Nam Mô
Du quanh đạo bước rừng hoang
Mây trôi êm ả nắng vàng chiếu soi
Thêm hoa khoe sắc nhiều màu
Chim bay lượn cánh tìm cành dâu ca
Bước đi từng bước niệm thâm
Xa xa vội lại niệm thâm Nam Mô
Vi vu nhẹ bước an nhàn
Chơi vơi giữa chốn rừng già xanh um
Mặc cho chướng ngại thử ta
Đường đi ta cứ tiến lần tiến vô
Cảnh trời dẫn tiến tâm linh
Phát đà thanh tịnh tiến lần cảm an
Thiên nhiên tranh cảnh tuyệt vời
Từ cây ngọn cỏ hoa đều chứa chan
Từ bụi cát sạn đá to
Giúp người tiến hóa ôn bài Nhẫn Thương
Lục tự sáu chữ khai màn
Mở kinh vô tự vốn ngay tâm người
Chân đi ý niệm bước hành
Nam Mô lục tự dẫn đường khai thông

Kính bái
Nguyễn Hồng Đức – Đan Mạch

BẠN ĐẠO VIẾT

Tu Là Cõi Phúc

Kính thưa các bạn,

Tôi có nói với anh bạn đạo là nhiều khi tôi muốn viết bài đóng góp cho Vô Vi nhưng không biết nói gì. Thầy đã chỉ dạy tử mỉ, kinh sách cũng đã nói hết rồi. Anh ta nói anh viết về anh đi. Viết về mình là một đề tài sống thực và linh động.

Người đời nhìn vào đời tôi họ sẽ thấy rất là đau khổ. Bị đưa vô nhà thương tâm thần làm cho bệnh hoạn đến bây giờ vẫn còn uống thuốc bệnh thần kinh. Vì bệnh hoạn đâu đi làm được ăn tiền trợ cấp, nên rất nghèo, trước khi tôi dọn về Queensland từ Melbourne là xe không có nhà không có tiền không có. Ngày xưa khi còn ở Melbourne suốt mấy năm trời còn bị khủng bố nữa. Như vậy mà tôi vẫn cảm thấy tôi sống hạnh phúc và rất vui, những ngày căng thẳng trong cuộc đời tôi, tôi vẫn vui hồn nhiên, đùa giỡn với mấy ông bạn đời của tôi như một đứa trẻ thơ. Tôi có ông bạn cùng khóa Hải Quân là Mỹ làm trong ngành xây dựng nhà máy lọc dầu, qua Úc làm việc ở Melbourne. Tôi thường mời ông bạn này và các bạn khác đến nhà, chúng tôi ăn uống đùa giỡn rất là vui vẻ. Sau này ông bạn này nói với tôi. Trong đời anh ta chưa bao giờ anh ta thấy vui như những ngày ở Úc. Tôi có nói với ông Bác Sĩ thần kinh của tôi « ông thấy Diana không ? Nhiều triệu cô gái ước mơ được địa vị của bà ta, nhưng bà ta đau khổ. Còn tôi, tôi rất hạnh phúc ». Và có lúc tôi nói với ông ta là « sự bất hạnh của tôi, chính là ơn phước Thượng đế đã ban cho tôi ».

Thầy nói từ đời qua đạo khổ lắm con ơi, thì đúng là khổ lắm theo cái nhìn của người đời, còn với tôi tôi chỉ cảm thấy khổ một chút xíu thôi, trong chốc lát ngay lúc đó thôi, sau đó vẫn thấy bình thản và vẫn yêu đời, yêu người vẫn hạnh phúc.

Kinh sách ngày xưa có nói, tu đến một độ nào đó sẽ thấy hạnh phúc ngay khi ở trong địa ngục. Kính chúc các bạn tâm thân an lạc, tu hành tinh tấn.

Tham Không – Phạm Bá Toàn

Thông Báo

Dù trễ chúng tôi xin thông báo bạn đạo khắp nơi chúng tôi được phép thầy cho mở thiền đường. Và thiền đường lấy tên là Thiền đường Thanh Tịnh theo bài thơ Thầy cho. Nếu liên lạc với chúng tôi xin bạn đạo viết như sau :

Thiền đường Thanh Tịnh
c/o Phạm Bá Toàn
112 Lorikeet.
INALA QLD 4077
Australia
Điện thoại (07) 3279-9358

Atlantic city ngày 11 tháng 11 năm 2000

Bá Toàn,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 20 tháng 10 năm 2000 được biết con tu được 16 năm rồi, nay phát tâm định mở thiên đường phục vụ người kế tiếp là điều hữu ích cho chính con. Cần thực thi 10 điều tâm đạo như sau:

Thực hành tâm đạo:

- 1- Nhịn nhục và cần mẫn
- 2- Dứt khoát thất tình lục dục
- 3- Tha thứ và thương yêu
- 4- Nuôi dưỡng tinh thần phục vụ tối đa
- 5- Bố thí và vị tha
- 6- Đối đãi thực tâm và lễ độ
- 7- Sống tạm để cứu đời, không phải để hưởng thụ
- 8- Giữ tâm thanh tịnh bất cứ trường hợp nào xảy ra
- 9- Quên mình trì niệm lục tự Di Đà
- 10- Hòa tan trong khổ mưu cầu sớm thức tâm

Sau đây là bài thơ của thiên đường:

Thanh Tịnh

Thực hành thanh tịnh trí phân minh
 Dìu tiến tâm linh tự chính mình
 Qui nguyên giếng mối tâm thành đạt
 Gieo duyên tận độ tự hồn mình

Hồn mình đời đạo hành trình
 Thực hành chánh pháp tự mình dựng xây
 Xa xưa cho đến ngày nay
 Thực hành là chánh đổi thay thế tình
 Trở về thanh tịnh càng mình
 Đời là tạm cảnh chính mình phải tu
 Giải phần ô trược giải mù
 Tâm giao bình đẳng trùng tu hoài hoài
 Sửa mình nguyên lý chẳng sai
 Ăn năn sám hối rõ tài thực chơn
 Tu hành dẹp bỏ giận hờn
 Giúp người tiến hóa rõ hồn tự tu
 Chẳng còn tranh chấp khờ ngu
 Phần hồn là chủ cõi tù
 Thực hành mê chấp tạo ngu tạo khờ
 Biết mình sống tạm bờ vờ

Tránh mơ loạn động rõ cơ Cha Trời
 Thực hành chánh pháp hợp thời
 Về nơi thanh tịnh đời đời dựng xây
 Chẳng còn lý luận mưa mây
 Trì tâm tu luyện đổi thay thế tình
 Càng tu càng mở chính mình

Kính bái
 Lương Sĩ Hằng
 Vĩ Kiên

Chúc con và các bạn vui tiến.

Tìm Mẹ

(Thiền truyện)

Qua một đoạn đường dài đồi núi gập ghềnh, hiểm trở khó đi, đến bên một hố sâu thăm thẳm, tìm mãi mới thấy một loại cầu treo hay nói đúng hơn là cầu khỉ. Nhìn thì thoạt trông thấy cũng không đến nỗi nào, đến gần thì hỡi ôi! Những miếng gỗ lót cầu, cái thì mất, cái còn thì lại có vẽ mục nát, chỉ sợ bước lên sẽ vỡ vụn thì còn gì đời người nữa. Ngước mặt lên trời chỉ biết than thân, trách phận. Thầm rủa con đường đã qua, những nghịch cảnh đã gặp, những tên mọi rùng đáng ghét, những thú dữ đáng sợ và trước mặt cái cầu quái ác. Bên kia cầu một ngôi chùa nguy nga, lộng lẫy. Tiếng chuông và tiếng niệm kinh, gõ mõ vang rền cả một góc trời. Một khung cảnh lý tưởng, thanh tịnh, cao cả đáng yêu, đáng kính biết là chừng nào. Xảy thấy một vị nữ tu, dáng dấp dịu hiền, mặt mày phúc hậu vẫy vẫy tay, đôi mắt thì mờ lệ, miệng thì không ngớt gọi kẻ tầm đạo hãy can đảm bước qua. Quang cảnh kia, người nữ tu nọ là những động lực thúc dục người khách hành mạo hiểm dấn bước. Từ bước một! từ bước một! Những chuyển động rần rắc của chiếc cầu là mỗi một cú đâm thật mạnh vào tim người bộ hành. Cả giờ đồng hồ thập tử nhất sinh, chỉ còn vài bước nữa là đã qua tới bên kia bờ. Ngước mặt lên, một bàn tay trắng trẻo, xinh xắn dang ra như chờ đón. Nhìn lên nữa, một đôi mắt chứa đầy tình cảm, vừa buồn buồn, vừa tha thiết, vừa mừng vui đang chăm chú soi vào lòng gã, làm cho bao nỗi khó khăn nhọc nhằn đều tiêu tan, chỉ để lại trong gã một cái gì nhẹ nhàng, vui vui, hớn hớn. Bước chân đầu tiên đặt được trên mảnh đất thánh kia, gã vội quỳ xuống ôm lấy hai bàn tay người nữ tu mà khóc nức nở. Kêu lên những tiếng thiết tha, xé nát cả lòng người:

- Mẹ! Mẹ! Mẹ cao đẹp tuyệt vời, mẹ là nguồn sống của con.

Người nữ tu chậm rãi đỡ gã dậy, ôm gã vào lòng nhỏ nhẹ hỏi:

- Con có mệt không? Con tìm mẹ đã bao lâu rồi? Như một cơn nước lũ vỡ bờ, gã lên tiếng chửi rủa đoạn đường đi qua, gã trừ yếm những tên mọi đã hại gã, gã nhiếc mắng thậm tệ cây cầu khỉ và gã đã cầm dao cắt đứt chiếc cầu ấy đi. Gã nói, gã phân trần tại sao phải hủy diệt tất cả những gì xấu xa, gã kể lể gã phải làm vậy vì đại chúng, vì tâm đạo của gã, gã bộc lộ hết tất cả những sân hận trong người gã ra. Sau khi gã đã trút hết, gã nhìn lại người nữ tu thì hỏi ơi! Bà đã đi đâu mất rồi. Nãy giờ hấn đang ôm một bức tượng Quán Thế Âm bồ tát bằng đá mà khóc kể. Mẹ của gã đâu rồi?! Gã đã đánh mất mẹ! Gã tức tối không hiểu tại sao mình đã bắt được mẹ mà sao mẹ lại biến mất trong tay gã. Quang cảnh chùa thanh nhẹ với những tiếng kệ câu kinh nay đột nhiên không còn nữa. Một ngôi miếu đổ nát, đóng đầy rêu xanh trông thảm não làm sao! Gã gục đầu nức nở. Bao nhiêu công lao đi tìm kiếm, tất cả đều không còn gì nữa

Gã thất vọng than trời, kêu gào tiếng Mẹ thăm thiết. Bỗng đâu đó vọng lại tiếng người nữ tu ban nầy:

- Mẹ đã cùng đi với con trọn đoạn đường đã qua. Mẹ là nghịch cảnh. Mẹ là những thú dữ, mọi rừng đã hại con. Mẹ là cây cầu khỉ đưa con vượt qua hố thẳm. Mẹ luôn luôn ở trong con và ngoài con, nhưng con chỉ thấy mẹ là một người nữ tu hiền hòa, từ ái với một hạnh hy sinh cao cả. Con không chịu tìm mẹ trong những vai ác trước, tệ bạc, xấu xí. Con đã nhẫn tâm cắt đứt cây cầu khỉ đã giúp con tìm được người Mẹ thánh thiện. Nhưng con ơi! Cái thánh thiện mà con nhìn thấy, nó thể hiện được nhờ cái ác trước, xấu xa đó con. Cho nên Mẹ cực đẹp nhờ Mẹ đã cực xấu. Mẹ cực thiện nhờ Mẹ đã cực ác. Hạnh hy sinh nhờ đó mới có cho con chiêm ngưỡng ở ngày nay đó con.

Tiếng nói vừa dứt thì gã cũng đại ngộ! Kể từ đó gã chẳng bao giờ xa Mẹ nữa. Gã vươn vai đứng dậy, tiếp tục dẫn bước. Kỳ này gã đi với Mẹ, đi trọn con đường đời còn lại.

Nam Mai
